

[Hans Thyge Jacobsen.]

Det ærede Medlem Hr. Steen har faaet den Opfattelse, at vi vil nøjes med en Daabsattest for at bevise, at Laansøgeren lever. Man kan nu ikke af en Daabsattest se, at Laansøgeren lever, til saadant Brug udkræves en Leveattest, og en saadan har jeg ikke noget imod bliver krævet. At Ansøgeren skal prøves, har jeg ikke Spor imod, jeg mener blot, at den Prøvelse, man nu underkaster Ansøgerne, er overordentlig haardhændet, og det har vi ved tidligere Behandlinger klart tilkendegivet gennem vor Ordfører Pitzner. Han udtalte ved tredie Behandling af den gældende Lov, hvad det ærede Medlem Hr. Steen citerede, at vi ikke ønskede, man skulde have et Baade—Og — der skulde Attest baade fra Handelsforening eller Haandværkerforening og fra Kommunalbestyrelsen.

Kort sagt, jeg mener, at man kan faa Ansøgningerne prøvet uden at opstille Kravet om, at en Ansøger skal udbrede sin økonomiske Tilstand som et Landkort for en lang Række af sine Medborgere; det er under de Forhold, de paagældende lever og virker under, en meget stor Gene.

Det ærede Medlem Hr. Steen sagde om min Tale, at den havde forbavset ham ikke saa lidt. Det, det ærede Medlem derpaa sagde, forbavsede mig ikke saa meget. Naturligvis vilde det have været en Svir for det ærede Medlem, om det havde været ham muligt at konstatere en Modsætning mellem mit Partis tidligere Ordfører, Folkeketingsmand Pitzner, og mig paa disse Omraader, og det var det, det ærede Medlem — ikke til saa megen Forbavselse for mig — forsøgte paa; jeg kan bare ikke forstaa, hvorledes han kunde tro, at dette Forsøg paa nogen Maade kunde lykkes ved at citere af Pitzners Udtalelser ved tredie Behandling, thi de giver jo mig fuldkommen Ret i mit Synspunkt.

Henvendt til Ministeren udtalte Pitzner Haabet om, at Ministeren vilde tage saa lempeligt som muligt paa de Tilfælde, hvor det kunde være en Smule Tvivl underkastet, at det, der forlangtes i Loven i Retning af Kautionsforpligtelsen, var naaet helt og fuldt. Det er netop, hvad jeg siger: et Angreb paa Kravet om Kautionsforpligtelsen.

Det ærede Medlem havde vist faaet det Indtryk — ønskede i hvert Fald give Udtryk derfor —, at Pitzner i sin Tid vilde have Kautionsforpligtelsen ind i Loven og eventuelt skærpet. Det er imidlertid ingenlunde Tilfældet. Under første Behandling krævede Pitzner udtrykkeligt Kautionsforpligtelsen frafaldet, og under tredie Be-

handling henstillede han, at den, da den nu efter Regeringspartiernes Villie skal være i Loven, maatte blive fortolket saa mildt som muligt.

Det er i det hele taget mærkeligt, at Regeringspartiernes Ordførere er saa ivrige for at haandhæve et stærkt Krav om Sikkerhedsstillingen; med de Erfaringer, der, som jeg gentagne Gange har henpeget paa, er indhøstet under den tidligere Lovgivning af denne Art med Hensyn til de paagældende Medborgere, og i Betragtning af den overordentlig tilfredsstillende medborgerlige Opførsel, de paagældende ubestridt har udvist, synes jeg, vi kunde stille os ganske anderledes liberalt i Sikkerhedsspørgsmaalet, end Tilfældet er; ogsaa efter den højt-ærede Ministers nu foreliggende Forslag.

Handelsministeren (Hauge): Jeg synes nu ikke, jeg kan stille mig mere liberalt med Hensyn til Sikkerhedsstillingen end at stille Forslag her i Rigsdagen om, at der overhovedet ikke skal stilles nogen Sikkerhed; længere kan jeg dog ikke komme i denne Henseende. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Resultatet vil blive, at Sikkerhedsstillingen ved Behandlingen af de Laaneandragender, der fremkommer, efter at det foreliggende Lovforslag er vedtaget, vil blive en saga blott.

I øvrigt ønsker jeg at berigtige en Udtalelse, jeg fremkom med; jeg sagde, at Loven af 1918 ikke tog de handlende med. Det er ikke rigtigt, de handlende var med i Loven af 1918; denne Lov gav baade til Landbrug og til Haandværk og Handel, 5 Mill. Kr. til Landbruget og 5 Mill. Kr. til Haandværk og Handel. Men, som jeg ogsaa gjorde opmærksom paa, dersom man skulde behandle Laaneandragenderne i Henhold til den Lov, vi her diskuterer, efter Reglerne i Loven af 1918, vilde det være en Stramning af Skønnet over de paagældende Ansøgninger.

Man vil se af Loven og den dertil knyttede Bekendtgørelse af 1918, at baade Kommunalbestyrelserne og de paagældende Organisationer skulde udtale sig om Andragenderne, og dertil kom, at Andragenderne skulde behandles af et specielt nedsat Udvalg, hvori Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk havde 4 Medlemmer, og hvori der var 1 Medlem af Industriraadet og 1 Medlem af Grosserer-Societetets Komité o. s. v. Det er klart, at et saadant Udvalg til at skønne over de indkomne Andragender vilde være nødsaget til at være ganske anderledes rigoristisk i sin Bedømmelse, end Handelsministeriet